

at præstere nogen som helst Selvhjælp. Vi mene, at naar saadanne Folk blive syge, trænge de nok saa meget som de, der have Raad til at yde noget til Sygekasserne. Derfor bør de ogsaa hjælpes. Vi ere paa det rene med, at vi kunne gaa med til, at Princippet: Hjælp til Selvhjælp bibeholdes, saa længe der kan være Tale om, at vedkommende har Evne til Selvhjælp, men naar denne slipper op, anse vi det for Statens Pligt at træde til. Det er det, vort Forslag gaar ud paa.

I § 5 udvides Kørselspligten paa Landet til ogsaa at omfatte syge under offentlig Forsorg. Endelig bestemmer § 6, hvorledes Udgifterne skulle udredes og fordeles mellem Stat og Kommune. Udgifterne til egentlig Sygepleje, som omtales i § 1, foreslaas det at fordele med 3 Fjerdedele paa Staten og 1 Fjerdedel paa Kommunen. Udgifter til den syges eller hans Families Ophold under Forsørgerens Sygdom foreslaa vi at afholde som hidtil for den Slags Udgifters Vedkommende, nemlig af Kommunerne.

Idet jeg hermed skal anbefale dette vort Forslag til Tingets Velvillie, skal jeg blot opholde mig et Øjeblik ved et Par af de Hovedindvendinger, der allerede ere gjorte imod Loven. Disse Hovedindvendinger ere særlig to. For det første indvender man, at Loven vil ødelægge de alt bestaaende Sygekasser, og for det andet, at Loven vil blive for dyr. Med Hensyn til den første Indvending maa jeg sige, at jeg mener, der ikke er nogen som helst Grund til Ængstelse. Vi have en stor flot Sygekasseinstitution, man kan kalde den en af Landets Seværdigheder. Sygekasseinspektøren udgiver aarlig en Beretning, hvor der jongleres med Millioner, baade af Penge og af Mennesker, det hele ser umaadelig flot ud. Ingen skal mere end jeg paa-skønne det store Gode, der er opnaaet ved Sygekasselovens Gennemførelse, hvad jeg allerede har omtalt. Det store Gode, som derved er opnaaet, er, at Øjnene aabnes paa en hel Masse Mennesker for, at de skulle sikre sig i Sygdomstilfælde, og at vi ved Lovens Gennemførelse have gjort det muligt for en meget stor Part af Mennesker at sørge for at ordne sig med paakommende Sygdom for Øje. Man kan godt forstaa, at de, der kun se Façaden af den flotte Bygning, ængstes, naar nogen kommer og vil pille ved den. Det er imidlertid nødvendigt. Ved Sygekasseloven bleve de næstdaarligst stillede hjælpne, og vi maa nu til ogsaa at hjælpe de daar-

ligst stillede. Men der er vist ikke nogen Fare for, at de nuværende Sygekasser skulle slaas ihjel ved dette Forslag. De Folk, som ere i Sygekasserne, ere godt tilfredse med dem, og Folk ere ikke saa tilbøjelige til at modtage Hjælp af det offentlige, som mange ærede Medlemmer ville give det Udseende af, absolut ikke. Jeg har tidligere fremdraget Kendsgerninger, der tale mod denne Opfattelse, og jeg skal nævne et Par af dem her.

Der er saaledes en Bestemmelse i Loven om smitsomme Sygdommes Udbredelse, som fastslaar, at for veneriske Sygdomme kan man faa gratis Kur af det offentlige, men det slog ikke til, hvad mange ærede Medlemmer ere tilbøjelige til at tro, at en saadan Bestemmelse skulde bevirke, at man aldrig vilde betale den Slags Kure selv. Som jeg sagde Dem før, kan jeg som gammel Formand for en Sygekasse tale med om det. Her i København er det saaledes, at enhver, der lider af veneriske Sygdomme, ogsaa Sygekassemedlemmer, gratis kan indlægges paa Kommunehospitalet, men det træffer ofte, at naar Sygekassemedlemmer opdage, at de ligge for Kommunens Regning for den Slags Sygdomme, hvad der dog ikke medfører Fattighjælps Virkning, gøre de Vrøvl med vedkommende Sygekasse og sige: Vi ville ikke ligge for Kommunens Regning, naar vi ere i en Sygekasse. Der er endog Sygekasser i København, som have frabedt sig den Begunstigelse, som faktisk ligger i, at de kunne faa deres syge indlagte gratis paa Hospitalet for disse Sygdomme. Det tyder ikke paa, at man er saa tilbøjelig til at løbe efter den gratis Behandling og udnytte, hvad det offentlige tilbyder i den Retning. Paa samme Maade forholder det sig med den gratis Jordemoderhjælp. Netop efter den Tid, da det blev bestemt her i København, at Jordemoderhjælp ikke maatte regnes som Fattighjælp, har den Bevægelse gaaet sin sejrige Gang gennem alle Sygekasserne, at de betale deres Medlemmer en vis Sum til Fødsels-hjælp. Den ene efter den anden af Sygekasserne har indført at give Medlemmerne 10—12, ofte 15 Kr. til Hjælp ved Barselaffæren til Trods for, at de blot kunde henvende sig til Jordemødrene og faa denne Hjælp gratis. Heller ikke det tyder paa, at man er saa tilbøjelig til at henvende sig til det offentlige. Det samme gælder med Hensyn til Frijord. Frijord er ikke Fattighjælp, men se, om Folk vil have denne Frijord! Nej, de sikre sig ved Begravelseskasser en passende Begravelses-